

niềm hy vọng và giảm bớt nỗi khổ đau cho hàng ngàn người cam chịu bị
điếc suốt đời hay không?

Tôi không phút nào nghi ngờ rằng nếu như tôi với mẹ nó không hình thành được nhận thức cho con trai như chúng tôi đã làm, Blaer đã phải chịu cam điếc suốt đời.

Khi bằng trái tim và ý chí của mình, tôi truyền cho nó sự ham thích được nghe, được nói và sống như tất cả mọi người, người tôi có phát ra một xung lượng, bất thiên nhiên bắc cầu qua biển lặng im ngừng chia cắt bộ óc của nó với thế giới bên ngoài?

Thật sự chỉ niềm ham mê mới biết hết những con đường ngoằn ngoèo có khả năng biến đổi ham mê đó thành tương đương vật chất. Blaer muốn nghe được, và nó đã nghe được. Nó ra đời mang khuyết tật, người kém vuron tới mục đích hơn chắc sẽ chấp nhận và ra phổ - bán bút chì.

Lời nói dối nhằm mục đích cứu giúp mà tôi thối miên nó (rằng khuyết tật của nó là tài sản lớn lao), đã trở thành sự thật. Không có gì không thể khắc phục được bằng niềm tin kết hợp với sự đam mê.

Nhưng mà, những điều này có ở mỗi người.

ĐIỀU KỶ ĐIỀU SAU HẬU TRƯỜNG

Một đoạn nhỏ tiểu sử bà Shuman Hink đăng trên báo sẽ cho ta chìa khoá để hiểu được thành công đáng sửng sốt của người đàn bà ca sỹ phi thường này. Tôi trích nó ra đây:

Lúc đầu bà Shuman Hink đến gặp giám đốc Nhà hát opera hoàng gia ở Viên để ông nghe bà hát thử. Khinh khỉnh nhìn cô gái vụng về, ăn mặc nghèo nàn, ông kêu lên không cần giữ gìn ý tứ: Với bộ mặt và bề ngoài như thế này, làm sao cô có thể hy vọng thành công trong opera được? Cô bé ơi, từ bỏ ngay ý định này đi. Tốt hơn hết là nên mua máy may mà làm việc. Một thế kỷ nữa cô cũng không thể trở thành ca sỹ được.

Sống một thế kỷ thì quá lâu! Giám đốc Nhà hát opera hoàng gia Viên biết rất nhiều về kỹ thuật thanh nhạc. Nhưng ông không biết gì về sức mạnh của ước mơ khi nó đã trở thành tư tưởng ám ảnh. Vì nếu không thế thì ông đã không phê phán thiên tài mà không cho người ta một cơ hội nào để thử.

... Mấy năm trước đây một người bạn hàng của tôi ốm nặng. Sức khỏe ngày càng kém đi, và cuối cùng người ta quyết định mổ. Bác sỹ cảnh báo tôi rằng anh ta khó lòng sống sót. Nhưng bệnh nhân không nghĩ như vậy. Trước khi vào phòng mổ, anh thì thầm: Đừng lo, sếp. Vài ngày nữa tôi sẽ ra khỏi đây. Cô y tá có mặt trong cuộc nói chuyện nhìn tôi thương hại. Thế mà - bệnh nhân đã sống! Khi mọi việc đã qua, bác sỹ nói thế này: Mong muốn được sống đã cứu anh ta thoát chết, chứ không có gì hơn. Anh ta đã không thể thoát được, nếu anh đồng ý chấp nhận cái chết.

Tôi tin vào hiệu lực của mong ước, củng cố bằng lòng tin, bởi vì tôi đã